

ת"פ 48247/10/13 - מדינת ישראל נגד א.ח.

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 48247-10-13 מדינת ישראל נ' א.ח. (עציר)

בפני בעניין:	כב' השופטת גלית ציגלר מדינת ישראל
המאשימה	ע"י עו"ד עדי כהן - ורמז נגד א.ח. (עציר) - הובא ע"י שב"ס ע"י עו"ד הילה אפרון - גבאי
הנאשם	

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382 (ג) + לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 19.10.13 במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע הטיפול בבתם, הוא החל לצעוק על המתלוננת, לקלל אותה ואת משפחתה ולאיים עליה כי ישבור לה את המחשב, וגם תקף אותה בכך שהכה במכת אגרוף באפה ובפניה.

בהמשך, לאחר שהמתלוננת השיבה לנאשם מכה, הוא חנק אותה, תפס בראשה והטיח אותו מספר פעמים ברצפה. בשלב זה החביאה המתלוננת את ארנקו ואת מפתחות הרכב של הנאשם, ואז הוא חנק אותה פעם נוספת. לאחר מכן כשיצאה המתלוננת מהבית ונכנסה לרכב המשפחתי, הגיע הנאשם לרכב ומשך בידה עד שיצאה מחוץ לרכב והכתה בפניו של הנאשם.

בעקבות מעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות שונות, ובהן נפיחות ורגישות באזור האף, אודם באוזן ימין, בצוואר ובגב, שטפי דם בעיניים ובסנטר וכן שפשופים באזור הפנים והצוואר, והיא נזקקה לטיפול רפואי, במסגרתו אושפזה למשך הלילה בבית החולים, כשדברי המתלוננת ובתה היא גם התעלפה במהלך האירוע.

באותו אירוע נגרמה גם לנאשם חבלה ליד העין.

3. לטענת ב"כ המאשימה, מדובר במקרה חמור של תקיפת בת זוג, שהוביל לאשפוזה של המתלוננת בבית חולים, והוא מחייב הטלת עונש ממשי שנע בין עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שבה החמירו בתי המשפט בעונשם של נאשמים בעבירות איומים ואלמות, ועתרה להטיל על הנאשם מאסר בפועל, להפעיל את עונש המאסר על תנאי שתלוי נגדו במצטבר לכל עונש אחר, וכן להטיל עליו מאסר על תנאי וקנס (ת"פ 35740-11-12 מ"י נ' וורנג (20.3.13)); ת"פ

4. מנגד טענה ב"כ הנאשם, שמדובר באירוע שבו היתה אלימות הדדית, שהחלה לאחר שהמתלוננת ניסתה לפגוע בעצמה, תקפה את הנאשם וגרמה לו לחבלה בפנים, ובעקבות זאת אף נעצרה ונחקרה במשטרה. לדברי ב"כ הנאשם, נסיבות אלה מצדיקות הקלה בעונש, ויש להסתפק בהפעלת המאסר על תנאי והטלת מאסר מותנה לתקופה נוספת (ראה מסמכים שהוצגו נ/1).

5. כתב האישום מגולל מסכת של אירוע אלים, בו תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה חבלות של ממש, ובכך פגע בזכותה לבטחון אישי ולשלמות הגוף, ובזכותה להיות מוגנת מפני אלימות בביתה מצד בן זוגה.

על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן, עמד כב' השופט ג'ובראן בע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים; ניתן ביום 14.2.2011):

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית"

(וראו גם, ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל (11.7.2011); ע"פ 1761/11 מדינת ישראל נ' אמין (15.2.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי (1.11.2012) פורסם במאגרים).

6. נסיבות המקרה מלמדות כי הנאשם נקט בסדרה של מעשים אלימים כלפי המתלוננת, שהחלו באיומים שהוא ישבור את המחשב שמולו ישבה באותה עת, והמשיך בתקיפה פיזית של המתלוננת בדרכים שונות, בהן הכה באגרופו באפה, הכה את פניה, חנק אותה פעמיים, הטיח את ראשה מספר פעמים ברצפה ומשך בידה.

מעשיו של הנאשם גרמו למתלוננת חבלות רבות וממשיות, והיא סבלה מנפחיות, שטפי דם ושפשופים באזורים שונים בגוף, נזקקה לטיפול רפואי וגם אושפזה בבית חולים.

עוצמת התקיפה והחזרה על מעשי האלימות שוב ושוב מעידים על חומרת האירוע, ועל האפשרות שיסתיים בפגיעה קשה יותר במתלוננת, מזו שנגרמה בסופו של דבר.

הנאשם ביצע את המעשים בלא שנרתע מנוכחות בתם המשותפת, וחזר עליהם בתוך הבית וגם מחוצה לו, כאשר יצא אחר המתלוננת ומשך בידה להוציאה מחוץ לרכב.

7. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל מעבודות

שירות, וכלה במאסרים בפועל לתקופות ממושכות, כמפורט להלן:

א. בע"פ 2358/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.5.14) נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בארבע עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, ריבוי עבירות של תקיפת בת זוג, ריבוי עבירות של אימים והדחה בחקירה, ונדון ל- **15 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

ב. ע"פ 9074/12 **מדינת ישראל נ' מחמוד אבו אחמד** (6.5.13) התקבל ערעורה של המדינה על קולת העונש שנגזר על נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות אלימות כלפי בת זוג שנמשכו על פני 6 שנים, וכללו ריבוי מקרי תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואימים, ועונשו הוחמר מ- 18 חודשי מאסר בפועל ל- **30 חודשי מאסר בפועל**, וכן הוארכה תקופת המאסר על תנאי שהושתה עליו מ- 6 חודשים ל- 12 חודשים, והוכפל סכום הפיצוי למתלוננת.

ג. ברע"פ 7951/10 **ניב נ' מדינת ישראל** (2.11.10) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג ואימים, ונדון ל- **10 חודשי מאסר בפועל**.

ד. ברע"פ 4140/10 **חביב אללה נ' מדינת ישראל** (6.9.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בת זוג ואימים, ונדון ל- **10 חודשי מאסר בפועל**.

ה. ברע"פ 1826/11 **סולומון נ' מדינת ישראל** (8.3.11), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואימים, ונדון ל- **9 חודשי מאסר בפועל**.

ו. בת"פ (פ"ת) 29377-11-12 **מדינת ישראל נ' ר' מ'** (14.1.13), נגזר על נאשם שהורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואימים, עונש של **10 חודשי מאסר בפועל**.

ז. בת"פ (רמ') 37607-06-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (13.3.13), הורשע הנאשם, על-פי הודאתו, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג ואימים, ונדון ל- **6 חודשי מאסר בפועל** לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ח. בת"פ (ראשל"צ) 13177-03-10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.7.12), הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ואימים, ונדון לעונש של **6 חודשי מאסר בפועל** שירוצה בדרך של עבודות שירות.

8. לאחר שבחנתי את ככל הנסיבות, את הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, כמו גם את עוצמת האלימות, התמשכותה והנזק שנגרם למתלוננת, הרי שלטעמי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

9. הנאשם, יליד 1977, עלה ארצה מברית המועצות בשנת 2007.

עיון ברישום הפלילי מעלה כי לנאשם עבר פלילי בעבירות אלימות, רכוש וסמים, בגין ריצה עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, כאשר הרשעתו האחרונה הייתה בשנת 2011 והוא שוחרר ממאסר בסוף אותה שנה, ואת העבירות נשוא תיק זה ביצע בעוד מאסר על תנאי לתקופה של שנה תלוי ועומד נגדו (ת"פ 1412/09; ת/2).

באת כוחו של הנאשם ציינה כי ההרשעה בגינה הוטל עונש המאסר על תנאי נוגעת לעבירות סמים ואלימות, אולם התנאי מתייחס בעיקר לעבירות הסמים, ולכן מדובר במאסר מכביד שאינו תואם לעבירות נשוא הליך זה.

אלא שלטענה זו אין אחיזה בלשון גזר הדין, מה גם שמגליון הרשעותיו של הנאשם עולה כי אין זה עונש המאסר על תנאי הראשון שהופעל כנגדו, והשלכות מעשיו היו ברורות לו היטב.

10. לצד חומרת המעשים בהם הורשע הנאשם, יש לבחון את השיקולים אשר עומדים לזכותו.

הנאשם נתון במעצר מאז האירוע, הוא הודה בכתב האישום. שתוקן לקולא, חסך זמן יקר, כמו גם את הצורך להעיד את המתלוננת, עדות שבוודאי אינה קלה או פשוטה.

הנאשם עצמו נפגע ונחבל במהלך האירוע מידיה של המתלוננת.

הנאשם ביקש להתחשב במצבם של ילדיו שהועברו לטיפול אימו, וכן במצבה הבריאותי של המתלוננת והשיפור שחל במערכת היחסים ביניהם, והוסיף כי הוא רוצה לחזור למוטב. עם זאת, מדבריו לגבי האירוע: "**לא היתה לי אפשרות אחרת**". עולה שהוא אינו מכיר באחריות מלאה למעשיו.

לאור כל האמור, אני סבורה כי יש להטיל ענישה ממשית שתבטא את הגמול על מעשיו של הנאשם, את החומרה שבהם ואת הצורך בהרתעתו והרתעת אחרים כמותו.

כאשר אני מביאה בחשבון את כלל השיקולים שציינתי, ואת הנסיבות לחומרה ולקולא, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 11 חודשי מאסר בפועל;

אני מפעילה את עונש המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בת"פ 1412/09 לתקופה של 12 חודשים.

העונשים ירוצו חלקם בחופף וחלקם במצטבר, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 19 חודשי מאסר בפועל.

תקופת המאסר תחושב מיום מעצרו של הנאשם ביום 19.10.13.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע;

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים;

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ד, 29 מאי 2014, בהעדר הצדדים.